

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3248/2020
24.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Маја Јандрић Виловски, адвокат из ..., против туженог ДОО „ББ“ сервис и ремонт ..., са седиштем у ..., кога заступа пуномоћник Милош Лукић, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 652/20 од 27.07.2020. године, у седници одржаној 24.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 652/20 од 27.07.2020. године, тако што се одбија жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П1 17/19 од 20.11.2019. године, у делу којим је тужени обавезан да тужилци на име накнаде штете исплати износ од 44.833,82 динара, са каматом.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужилци накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 30.466,77 динара, у року од осам дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 17/19 од 20.11.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је незаконито престао радни однос заснован уговором о раду дана 17.10.2017. године, закључен између тужиле и туженог. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци исплати на име накнаде штете износ од 44.833,82 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу у којем је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете исплати преко досуђених 44.833,82 динара (једна месечна зарада) до потраживаних 18 зарада у складу са чланом 191. Закона о раду. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 71.750,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 652/20 од 27.07.2020. године, жалба туженог је делимично усвојена и првостепена пресуда у делу којим је обавезан тужени да тужилци исплати на име накнаде штете износ од 44.833,82 динара, са затезном каматом од извршности пресуде до исплате преиначује тако што се овај део тужбеног захтева одбија, док се у преосталом делу жалба туженог одбија и одбија се и

жалба тужиље те се пресуда у делу којим је одбијен тужбени захтев и у делу одлуке о трошковима парничног поступка првостепена пресуда потврђује.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у преиначеном делу, ревизију је благовремено изјавила тужилца због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. која је учињена у поступку пред другостепеним судом, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код туженог на основу уговора на одређено време на радном месту ..., а Анексом уговора о раду од 31.12.2018. године засновала је радни однос на одређено време почев од 31.12.2018. године до 30.06.2019. године. Тужилци је отказан уговор о раду код туженог због непоштовања радне дисциплине решењем о отказу број 01/19 од 10.01.2019. године. Током поступка је утврђено да је тужилци незаконито престао радни однос заснован уговором о раду од 17.10.2017. године, а како тужилца није захтевала да се врати на рад код туженог, већ је уместо реинтеграције тражила накнаду штете, то је првостепени суд обавезао туженог на исплату накнаде штете у висини једне зараде тужилце, при чему је имао у виду време проведено у радном односу код туженог, године живота тужилце, личне прилике и чињеницу да је убрзо након отказа уговора о раду засновала радни однос.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је закључио да је првостепени суд погрешно применио материјално право и то одредбу члана 191. став 5. Закона о раду, па је преиначио у овом делу првостепену одлуку и одбио захтев тужилце да јој тужени исплати на име накнаде штете износ од 44.833,82 динара, са затезном каматом, с обзиром да је у моменту доношења првостепене одлуке (иако је утврђено да јој је радни однос незаконито престао), протекао рок на који је био закључен уговор о раду на одређено време и тужилца не би могла да се врати на рад код туженог, односно такав захтев би био неоснован, због чега јој не припада ни накнада штете предвиђена одредбом члана 191. став 5. Закона о раду .

Основано се ревизијом тужилце указује да се наведено становиште другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Према одредби члана 191. став 5. Закона о раду, уколико суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, а запослени не захтева да се врати на рад, суд ће, на захтев запосленог обавезати послодавца да запосленом исплати накнаду штете у износу од највише 18 зарада запосленог у

зависности од временаведеног у радном односу код послодавца, година живота запосленог и броја издржаваних чланова породице.

Наведена норма указује да ако је запосленом без правног основа престао радни однос, он има право уколико не захтева враћање на рад, да тражи исплату на име накнаде штете. Тако је тужила поднетом тужбом, поред утврђења да јој је незаконито престао радни однос, истакла и захтев за исплату накнаде штете, јер не жели да се врати на рад код туженог. У конкретном случају у тренутку подношења тужбе (08.03.2019. године), није истекао рок на који је уговор о раду на одређено време био закључен (30.06.2019. године) и тужила је могла да захтева враћање на рад код туженог или уместо тога накнаду штете.

Са изложеног, применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужили су досуђени и трошкови ревизијског поступка, с обзиром на успех у поступку по ревизији, па је обавезан тужени да тужили накнади трошкове у износу од 30.466,77 динара и то за састав ревизије износ од 12.000,00 динара и на име судских такси износ од 18.466,77 динара, сагласно одредбама члана 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр.121/12, 99/20) и Таксене тарифе из Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр.28/94, 95/18).

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић